

Predicarea expozitivă și relevanța ei contemporană

Expository Preaching and its Contemporary Relevance

Constantin Ghioancă, PhD

Biserica Creștină Baptistă „Adonai,” București

Abstract

The aim of this paper is to discuss about the relevance of expository preaching in contemporary postmodern world. While some critics argue that expository preaching is no longer welcome in a postmodern society, our endeavor is to bring this view into question. We try to do this by focusing on the proper meaning and definition, both of „expository preaching” and that of „relevance”, in order to emphasize that once we understand that expository preaching is more than merely a method, then its relevance is obvious, even in a postmodern climate.

Keywords: expository preaching, relevance, postmodernity, homiletic structure, authority, Bible, experience.

Introducere

Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu a fost și rămâne o practică esențială a bisericilor creștine. Chiar dacă, de-a lungul timpului, bisericile au trecut prin diverse schimbări și paradigme, predicarea Scripturii s-a delimitat ca o constantă la nivelul praxisului eclezial.

Pe de altă parte, însă, rămâne deschisă discuția centrată în jurul varietății imense de genuri și metode de predicare. Care dintre ele sunt cele mai bune și mai relevante în actualul context socio-cultural? Reușește predicarea expozitivă să își mai atingă scopurile, sau ar trebui să lase locul altor metode și structuri omiletice? Acestea sunt câteva dintre întrebările la care ne propunem să răspundem în această lucrare și încercăm să argumentăm că, în ciuda unor avalanșe de critici care sunt aduse tot mai des la adresa predicării expozitive, aceasta rămâne totuși eficientă și relevantă chiar și în actualul context cultural, postmodernist.

Definirea predicării expozitive este esențială

Modul în care definim predicarea expozitivă este de mare importanță în discuția despre relevanța ei contemporană. Este predicarea expozitivă doar o structură omiletică, sau mai mult decât atât? Haddon Robinson afirmă că „predicarea expozitivă este comunicarea unui concept biblic, derivat și transmis printr-un studiu istoric, gramatical și literar al pasajului în contextul său, concept pe care Duhul Sfânt îl aplică mai întâi la personalitatea și experiența predicatorului și apoi îl aplică, prin el, ascultătorilor.”¹ Această definiție, destul de cunoscută, indică limpede

¹ Haddon W. Robinson, *Arta comunicării adevărului biblic*, (Cluj-Napoca:

că predicarea expozitivă înseamnă mai mult decât o *structură* (cu puncte și subpuncte derivate din text); când ne referim la predicarea expozitivă avem în vedere *conținutul* ei („conceptul biblic), *metoda* de lucru („studiul exegetic”) și *scopul* urmărit („aplicarea adevărilor la viața predicatorului și, prin el, ascultătorilor”).

Deci, predicarea expozitivă are o *anvergură complexă* care poate fi descrisă prin termeni și acțiuni precum: „aducerea în contemporaneitate a propoziției centrale dintr-un text biblic”², „prezentarea și aplicarea textului Bibliei”³, o abordare omiletică despre care putem spune că „nu este atât de mult definită prin structura propriu-zisă a mesajului, sau chiar prin stilul expunerii, cât este prin sursa mesajului, alcătuirea prediciei și intenția expunerii”⁴, iar „expunerea nu este definită atât de mult prin forma pe care o ia mesajul cât este prin sursa și procesul prin care s-a alcătuit mesajul”⁵, de așa manieră „încât înțelesul pasajului biblic să fie prezentat în întregime și cu *exactitate* după cum a fost intenționat de Dumnezeu.”⁶

Editura Logos, 1998), 20.

² Ramesh Richard, *Preparing Expository Sermons: A Seven-Step Method for Biblical Preaching*, (Grand Rapids, Mi.: Baker Books, 2001), 19.

³ R. Albert Mohler Jr., *He is not Silent, Preaching in a Postmodern World*, (Chicago Ill: Moody Publishers, 2008), 65.

⁴ Michael Fross, *Preaching for Revitalization*, (Scotland, UK: Christian Focus Publications, 2006) 175.

⁵ Richard L. Mayhue, „Rediscovering Expository Preaching” în Richard Mayhue, ed., *Rediscovering Expository Preaching, by John MacArthur Jr. And the Master's Seminary Faculty*, (USA: International Bible Society, 1984), 11.

⁶ John MacArthur Jr., „The Mandate of Biblical Inerrancy: Expository Preaching” în Mayhue, ed., 23-24.

Definițiile de mai sus arată că atunci când vorbim despre „predicarea expozitivă” ar trebui să avem în atenție un orizont larg, unul care trece dincolo de limitele unui „ambalaj omiletic”, dincolo de structuri și modele. Predicarea expozitivă, așadar, ține de atitudinea mesagerului față de textul Scripturii și față de autoritatea acestuia, atitudine care va governa întregul proces omiletic, de la selectarea textului din care se predică, până la aplicarea mesajului său în context contemporan. Robinson subliniază această perspectivă prin cuvintele următoare: „De fapt, adevărata expunere este mai mult o atitudine decât o metodă.”⁷ Accentul predicării expositive pe atitudinea (abordarea) față de textul Scripturii este remarcat și de către Donald R. Sunukjian: „Definim adevărata predicare biblică în funcție de modul *cum* tratăm materialul biblic – adică, fidel semnificației și dezvoltării intenționate de autorul original și relevant pentru ascultătorul contemporan.”⁸

Toate cele de mai sus ne încurajează să înțelegem că predicarea expozitivă nu înseamnă structuri rigide, deductive și didactice. Predicarea expozitivă se poate orienta după diverse modele și structuri omiletice, păstrând însă abordarea exegetică față de textul Bibliei, convingerea că acesta are autoritate și că mesajul său central (ideea centrală a pasajului) este relevantă și pentru ascultătorul contemporan.

⁷ Haddon Robinson, „The Relevance of Expository Preaching” în Scott M. Gibson, ed., *Preaching to a Shifting Culture*, (Grand Rapids, Mi.: Baker Books, 2004), 82.

⁸ Donald R. Sunukjian, *Biblical Preaching, Proclaiming Truth with Clarity and Relevance*, (Grand Rapids, Mi.: Kregel Publications, 2007), 13.

Postmodernitatea: o provocare pentru predicarea expozitivă

Fără a intra în detalii, putem semnala că începând cu a doua jumătate a secolului al XX-lea, activitatea intelectuală a unor filosofi precum Michel Foucault, Jean-François Lyotard Jacques Derrida, Richard Rorty și alții, coroborată cu diverși factori socio-culturali (precum globalizarea, tehnologizarea etc.) au dus la o schimbare de paradigmă în ceea ce privește etosul societății. Mentalitățile și practicile sociale au suferit schimbări care – în opinia unora – ar trebui să ducă la modificări semnificative și în aria predicării creștine.

Bryan Stiller prezintă câteva dintre cele mai importante caracteristici ale postmodernității:

- 1) Rațiunea nu mai este considerată principalul mijloc de descoperire a adevărului. Locul rațiunii este luat de intuiție și experiență.
- 2) Postmodernitatea respinge afirmația că adevărul este obiectiv.
- 3) Postmodernitatea respinge ideea de autoritate.
- 4) Metanarațiunea (o explicație totală care dă sens vieții și răspunde la întrebările fundamentale ale umanității) este și ea respinsă.
- 5) Dacă adevărul este relativ, toate ideile sunt considerate ca având valoare egală.

6) Postmodernitatea este preocupată de „elementele terapeutice”, în sensul că oamenii sunt interesați, înainte de orice altceva, de propria lor bunăstare.⁹

Într-un astfel de context, există omileticieni care văd multe limite ale predicării expositive și, chiar, lipsa ei de relevanță actuală. De exemplu, O. Wesley Allen Jr. notează că „nu ar trebui să predicăm folosind același tip de argumentare pe care-l utilizăm atunci când scriem.”¹⁰ Aspectul pe care-l remarcă Allen Jr. este că „practicarea dominantă a predicării, într-un mod propozițional și deductiv, a fost șlefuită de logica tiparului.”¹¹ În consecință, cum predicarea expositivă are o asemenea abordare, ea se ghidează după principiile comunicării scrise și nu după principiile comunicării orale, ceea ce, desigur, este inefficient.

Autorii care susțin această perspectivă sunt de părere că omul postmodern are deficiențe în a urmări raționamentele deductive. În plus, o altă dificultate constă în tendința omului postmodern de a respinge *metanarațiunile* și, deci, eliminându-se afirmațiile autoritative din premiza majoră a unui demers deductiv se ajunge să se respingă, în cele din urmă, validitatea întregului silogism. Fred Craddock afirmă în legătură cu argumentarea deductivă următoarele: „Observați că, mai întâi, se indică punctul principal și apoi este împărțit în alte părți. Cu alte cuvinte, concluzia precede dezvoltarea, un mod foarte nenatural de comunicare, desigur, în afara cazului în care se presupune că avem ascultători pasivi

⁹ Bryan Stiller, *Preaching Parables to Postmoderns*, (Minneapolis: Fortress Press, 2005), 6-8.

¹⁰ O. W. Allen Jr., „The Pillars of the New Homiletic” în O.W. Allen Jr., ed., *The Renewed Homiletic*, (Minneapolis, SUA: Fortress Press, 2010), 7.

¹¹ Ibid.

care acceptă dreptul sau autoritatea vorbitorului de a afirma concluzii pe care el le aplică, apoi, la viața și credința lor.¹²

Cultura s-a schimbat, mai ales în Statele Unite ale Americii, iar această schimbare reclamă modificări și în cadrul predicării. Prin urmare, predicarea expozitivă nu se mai găsește „la ea acasă” în noua concepție despre lume și viață. Craig Loscalzo explică:

Nu mai putem presupune că predicarea noastră are loc în cadrul unei culturi mai mult sau mai puțin „creștine”. Marile narațiuni ale credinței iudeo-creștine, istorisirile de bază ale personajelor biblice, evenimentele din viața și lucrarea lui Isus Hristos, fie nu sunt cunoscute, sau nu mai poartă semnificația plină de sens pe care au purtat-o pentru generațiile anterioare.¹³

În noul context cultural, predicarea expozitivă este acuzată că pune prea mult accent pe *text* și prea puțin pe *oameni*, de unde se sugerează o întoarcere la „predicatorii creștini din secolul întâi, care l-au urmat pe Isus [...] și i-au adoptat stilul Său inductiv și focalizat asupra oamenilor”.¹⁴ O predicare dezvoltată pe aceste coordonate ține cont de *experiențele* oamenilor, deoarece, în ceea ce-l privește pe Isus „viața și experiența i-au dominat predicile Sale”.¹⁵ Pe scurt, predicarea expozitivă este suspectată de prea mult *didacticism* și de prea puțin *experiențialism*.

¹² Fred B. Craddock, *As One Without Authority*, (St. Louis, Missouri, USA: Chalice Press, 2001), 46.

¹³ Craig A. Loscalzo, *Apologetic Preaching: Proclaiming Christ to a Postmodern World*, (Downers Grove, Ill: InterVarsity Press, 2000), 24.

¹⁴ Ralph Lewis și Greg Lewis, *Learning to Preach Like Jesus*, (Westchester, Illinois: Crossway Books, 1989), 27.

¹⁵ *Ibid.*, 28.

Acestea sunt principalele motive pentru care diferiți autori propun mai multe stiluri de predicare, mai dinamice și mai puțin didactice: predicarea inductivă, predicarea fenomenologică, predicarea narativă, predicarea celebrativă, predicarea ca act liturgic, predicarea cu deznodământ deschis etc.¹⁶ Multe dintre aceste modele pun la îndoială autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și caută să „adapteze” textul biblic la nevoile și experiențele ascultătorilor. Nu este scopul nostru să dezbatem aceste modele omiletice, ci, mai degrabă, să argumentăm de ce predicarea expozitivă este relevantă chiar și într-o cultură postmodernă.

Predicarea expozitivă: o practică (încă) relevantă

Atunci când înțelegem că ceva este *relevant* dacă „pune în lumină, scoate în evidență, remarcă, subliniază”¹⁷, mai degrabă decât dacă „este pe placul” sau „după așteptările” ascultătorilor, putem afirma că predicarea expozitivă este relevantă și într-un context postmodernist. Uneori se face o confuzie între trăsătura „comunicativă” a relevanței și aspectul „estetic” al acesteia. Ceva este „relevant” atunci când comunică, atunci când stabilește „o legătură” cu ascultătorul, chiar dacă ceea ce se

¹⁶. Aceste abordări ale predicării fac parte dintr-o mișcare nouă cunoscută ca „Noua Omiletică”, centrată în jurul unor personaje precum Fred Craddock, David Buttrick, Eugene Lowry, Henry Mitchell, Charles Rice și alții. Mișcarea Noua Omiletică are un caracter general, fiind „o umbrelă” care adăpostește mai multe modele de predicare, unite printr-un interes comun: crearea unei *experiențe* în rândul ascultătorilor. Astfel, diferiți omileticieni, informați în principal de *noua hermeneutică* și de *provocările filosofiei postmoderne*, s-au angajat în mai multe studii ale limbajului și ale modului în care acesta poate pune în scenă experiențe deosebite, relevante pentru ascultători.

¹⁷. *Dicționarul Explicativ al Limbii Române* (București: Univers Enciclopedic, 1998), 913.

comunică nu este, neapărat, întotdeauna un lucru plăcut. Astfel, dar, predicarea expozitivă este relevantă, cel puțin, datorită următoarelor motive:

1. *Evită pericole care apar la nivel teologic*: sinele și experiențele personale pot deveni atât de importante încât să filtreze întreaga realitate, riscând să devină un fel de idol pentru predicatori și ascultători. Thomas G. Long descrie aceste aspecte:

Există un pericol teologic profund în măsurarea prediciei prin capacitatea ei de a genera experiență religioasă. Teologul Hendrikus Berkhof ne-a reamintit că, în Vechiul Testament, unul din motivele pentru care Israel îl abandona în mod repetat pe Iahve, în favoarea lui Baal, era că cel de pe urmă se percepea mereu mai disponibil, mai vizibil și furnizând binecuvântări care erau mai predictibile. Întotdeauna se putea conta pe Baal în vederea unei experiențe religioase, dar nu la fel și în cazul lui Iahve. El tindea, de multe ori, să aibă o față ascunsă și să fie absent în acele vremuri în care poporul își dorea un Dumnezeu mai disponibil.¹⁸

Dorința oamenilor de a judeca realitatea spirituală – și nu numai – cu precădere prin prisma experiențelor personale reprezintă, într-adevăr, o elevare a sinelui, o plasare a individului pe o poziție de autoritate absolută, încurajând mândria și fiind, în ultimă instanță, cea mai clasică formă de idolatrie – cea a propriei persoane: „S-au fâlit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor

¹⁸ Thomas G. Long, *The Witness of Preaching*, (Louisville: Westminster/John Knox Press, 1989), 40-41.

într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare” (Romani 1:22,23).

2) *Promovează identitatea unică a lui Isus Hristos*: Biblia îl prezintă pe Mântuitorul Hristos într-un mod unic, ca Singurul Fiu al lui Dumnezeu și neputând fi substituit cu nimeni altcineva. Dar, predicarea Scripturii este, de fapt, o predicare a lui Hristos, de unde se înțelege că un mesaj centrat pe experiențele umane tinde să dilueze sau chiar să piardă din vedere identitatea unică a Aceluia care este, în ultimă instanță, subiectul textului biblic.

3) *Predicarea expozitivă depășește limitele experiențelor umane*: experiențele umane devin, de multe ori, o limită și în ceea ce privește conținutul mesajelor. Altfel spus, în predicarea „experiențialistă” nu este loc pentru demersuri și categorii conceptuale noi¹⁹, situate în afara experiențelor umane. Charles Campbell explică: „Acest tip de relaționism experiențial poate fi văzut foarte clar în accentul pe predicarea evocativă, care urmărește să scoată la iveală ceea ce este deja în ascultători. Dacă ceva nu se poate evoca din experiență, atunci nu se poate nici predica.”²⁰ Într-un asemenea caz se pierde mult din *dimensiunea transcendentă* a Sfin-

¹⁹. Predicatorul John Piper amintește că, în demersul de a face ca predicarea să fie relevantă pentru contextul cultural actual, nu este suficientă doar o contextualizare a mesajului divin, ci este necesară și o combinație a acestuia cu introducerea unor concepte teologice noi. Cf. John Piper, *Preaching as Concept Creation, not just Contextualization*, (accesat la 27.04.2010) disponibil în <http://www.desiringgod.org/ResourceLibrary/TasteAndSee/ByDate/2008/2717/Preaching-As-Concept-Creation-Not-Just-Contextualization/>.

²⁰. Charels L. Campbell, *Preaching Jesus: The New Directions for Homiletics in Hans Frei's Postliberal Theology*, (Eugene, OR: Wipf and Stock Publishers, 2006), 142.

telor Scripturi și din conținutul unor doctrine importante care afectează domeniul mai mari decât cel al experiențelor umane.

4) *Predicarea expozitivă nu localizează credința creștină în sfera privată*: predicarea orientată experiențial riscă să piardă aspectul comunitar al credinței, punând în lumină dimensiunea personală a celei de pe urmă. Este adevărat că există o dimensiune personală a credinței, însă încercarea de a o izola de dimensiunea ei comunitară este deosebit de periculoasă. Charles Campbell oferă câteva lămuriri:

După cum am indicat, Craddock subliniază importanța respectării „intimității” ascultătorului în predicare. De asemenea, Lowry argumentează că predicarea ar trebui să se focalizeze pe „motivațiile interioare” ale ascultătorilor. Toți afirmă că predica se impune să fie „cu final deschis”, așa încât fiecare ascultător în parte să poată experimenta sentimentele lui sau ale ei și să poată avea propriile sale gânduri. Când predicarea se orientează asupra experiențelor individuale în modul acesta, credința creștină ajunge să fie legată foarte ușor de spațiul privat. Evanghelia devine separată de afirmațiile publice, radicale și serioase și separată de o comunitate de credință publică și concretă. Prin capitularea în fața acestei diviziuni privat-public și direcționarea predicării înspre experiența „privată”, omiletica actuală ajunge în pericolul de a se vinde presupuzițiilor culturii americane moderne și liberale.²¹

În mod cert, predicarea creștină țintește spre zidirea unei comunități a credinței care nu exclude credința privată, dar trece și *dincolo* de aceasta.

5) *Predicarea expozitivă ține seama de condiția umană de după evenimentul căderii*: în inima omului și în societatea seculară au rămas

²¹. Ibid., 143.

vestigiile căderii edenice, iar acestea îl împiedică pe ascultător să asculte Evanghelia. În predicarea experiențialistă se pune accent pe capacitatea indivizilor de a lua decizii în baza trăirilor personale, dar se neglijează interacțiunea dintre lumea experienței și lumea păcatului.

6) *Predicarea expozitivă ține seama de rolul Duhului Sfânt în cadrul predicării*: aducând vestirea Scripturii în sfera experiențelor individuale are loc și o diminuare a autorității textului biblic și implicit a rolului pe care Duhul Sfânt îl are în modul în care utilizează acest text. Scott Gibson menționează:

Responsabilitatea pare să fie de partea predicatorului, el are datoria de a reproduce textul sau chiar de a „re-genera impactul” unui text biblic, astfel încât acesta să devină cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu în noua situație. [...]

Aici, dificultatea pentru evanghelici se găsește în faptul că accentul predicii devine experiența umană mai degrabă decât Dumnezeu textului autoritativ și ceea ce textul învață. În plus, se constată o încredere exagerată în metoda omiletică de a produce evenimente experiențiale transformatoare, mai mult decât o încredere în puterea adevărului scriptural, aplicat în inimă de Duhul Sfânt.²²

Adevăratele transformări din inima omului vor fi produse numai prin Duhul Sfânt, și nu prin iscusința predicatorului ori tehnici oratorice.

Concluzii

Din rândurile acestei lucrări înțelegem că relevanța contemporană a predicării expozitive pune în discuție modul în care definim lu-

²² Scott Gibson, *Critique of the New Homiletic. Examining the link between the New Homiletic and the New Hermeneutic*, (accesat la 14.04.2012) disponibil la <http://www.preachingtoday.com/skills/2005/august/129--gibson.html>.

crurile. Dacă predicarea expositivă ar însemna doar o structură omiletică, atunci în mod cert, postmodernitatea ar impune schimbări majore. Este nevoie de structuri noi, dinamice, este nevoie de predicare inductivă, de folosirea imaginilor și a figurilor stilistice etc. Dar, în studiul acesta s-a argumentat că predicarea expositivă înseamnă mai mult decât un model: este vorba despre o atitudine și un demers clar față de Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul Scripturii are autoritate divină, iar datoria predicatorului este să găsească mesajul unui text biblic și să îl aplice la viața ascultătorilor. Aici, fie că vorbim despre postmodernitate, ori despre altă epocă istorică, lucrurile rămân la fel. Predicarea expositivă este necesară și relevantă și astăzi.

Sigur, acum luăm în calcul și definiția „relevanței”. În studiul aceasta s-a argumentat că relevanța nu ar trebui privită, în primul rând, în dimensiunea ei estetică, ci mai degrabă în planul comunicării și al utilității. În acest caz, predicarea expositivă este cu adevărat relevantă în postmodernitate deoarece evită pericolele teologice remarcabile și îi conduce pe oameni dincolo de limitele experiențelor acestora, îi conduce spre Dumnezeu, autorul Sfințelor Scripturi.

Bibliografie

Allen Jr., O. W. „The Pillars of the New Homiletic” în Allen Jr., O.W. ed. *The Renewed Homiletic*. (Minneapolis, SUA: Fortress Press, 2010).

Campbell, Charels L. *Preaching Jesus: The New Directions for Homiletics in Hans Frei's Postliberal Theology*. (Eugene, OR: Wipf and Stock Publishers, 2006).

Craddock, Fred B. *As One Without Authority*. (St. Louis, Missouri, USA: Chalice Press, 2001).

Dicționarul Explicativ al Limbii Române. (București: Univers Enciclopedic, 1998).

Fross, Michael. *Preaching for Revitalization*. (Scotland, UK: Christian Focus Publications, 2006).

Gibson, Scott. *Critique of the New Homiletic. Examining the link between the New Homiletic and the New Hermeneutic*, (accesat la 14.04.2012) disponibil la <http://www.preachingtoday.com/skills/2005/august/129--gibson.html>.

Lewis, Ralph și Lewis, Greg. *Learning to Preach Like Jesus*. (Westchester, Illinois: Crossway Books, 1989).

Long, Thomas G. *The Witness of Preaching*. (Louisville: Westminster/John Knox Press, 1989).

Loscalzo, Craig A. *Apologetic Preaching: Proclaiming Christ to a Postmodern World*. (Downers Grove, Ill: InterVarsity Press, 2000).

GHIOANĂ, Constantin / *Jurnal teologic* Vol 13, Nr 1 (2014): 191-205.

MacArthur Jr., John. „The Mandate of Biblical Inerrancy: Expository Preaching” în Mayhue, Richard ed., *Rediscovering Expository Preaching, by John MacArthur Jr. And the Master’s Seminary Faculty*. (USA: International Bible Society, 1984).

Mayhue, Richard L. „Rediscovering Expository Preaching” în Mayhue, Richard ed., *Rediscovering Expository Preaching, by John MacArthur Jr. And the Master’s Seminary Faculty*. (USA: International Bible Society, 1984).

Mohler Jr., R. Albert. *He is not Silent, Preaching in a Postmodern World*. (Chicago Ill: Moody Publishers, 2008).

Piper, John. *Preaching as Concept Creation, not just Contextualization*, (accesat la 27.04.2010) disponibil în http://www.desiringgod.org/ResourceLibrary/TasteAndSee/ByDate/2008/2717_Preaching_As_Concept_Creation_Not_Just_Contextualization/.

Richard, Ramesh, *Preparing Expository Sermons: A Seven-Step Method for Biblical Preaching*. Grand Rapids, Mi.: Baker Books, 2001.

Robinson, Haddon W. *Arta comunicării adevărului biblic*. Cluj-Napoca: Editura Logos, 1998.

Robinson, Haddon. „The Relevance of Expository Preaching” în Gibson, Scott M. ed., *Preaching to a Shifting Culture*. (Grand Rapids, Mi.: Baker Books, 2004).

Stiller, Bryan. *Preaching Parables to Postmoderns*. (Minneapolis: Fortress Press, 2005).

Sunukjian, Donald R. *Biblical Preaching, Proclaiming Truth with Clarity and Relevance*. (Grand Rapids, Mi.: Kregel Publications, 2007).